

Filmoteca, multinacionals i cintes de vídeo.

Rafel Gallego

Tot i el risc de caure en l'obvietat i els tòpics típics d'un plantejament cinèfil, m'agradaria tornar a posar damunt la taula la necessitat que Palma compti amb una filmoteca pública, digna i ben gestionada.

Un bocí de paradís on els amants del setè art, i públic en general, puguin gaudir de les grans obres de tots els temps en el seu format adient

blant a una filmoteca (un fil d'esperança). Ara, hauríem de comprovar quan, com i qui li dona forma definitiva a aquest vell projecte.

Mentre això es produeix, el que s'imposa és altra cosa molt diferent.

Ni més ni menys que el monstre de les multinacionals en forma de grans centres comercials, multi-oci, multi-oferta, multi-servis...

Llocs on s'apleguen crispeters apassionats per les pel·lícules de Van Damme i els psico-thrillers en sèrie protagonitzats pels actors i actrius de moda (normalment no valen un pebre). Llocs on es barreja l'olor d'hamburguesa ianqui acabada de refregir amb el so indecent d'una llauana de cola quan s'obri en l'obscuritat de la sala. Patíbuls on els mòbils no aturen de sonar mentre que, just al davant, Bruce Willis es fa un tip de pegar òsties.

Així, al que ja tenim a Portopí, aviat se n'hi afegirà un a Marratxí i ja se'n parla d'un altre a un indret el nom del qual no vull recordar.

Enmig de tot aquest panorama, els nostàlgics (que no som pocs), els entusiastes del blanc i negre de Lubitsch, Capra o Lang, els que, per edat, encara no hem tingut l'oportunitat de veure Buster Keaton amb mides Godzilla, continuem orfes.

Orfes d'aquell gran cinema que enamorà als nostres avis, aquell cinema que destil·lava màgia i glamour de veritat, el que encara permetia veure Edward G. Robinson o Rita Hayworth fumar sense morir de càncer de pulmons al final del tractatge.

De moment, ens hem de conformar gaudint dels petits oasis que, en un desert a tot color i amb efectes especials, suposen els cicles organitzats per "SA NOSTRA" o qualque altre entitat que s'atreveix a projectar alguna cosa diferent.

Clar que, també ens queda el vídeo. I que me perdonin els puristes per nomenar el dimoni a ca seva però, en moltes ocasions, és l'única forma de veure cinema de veritat, arribant a convertint-se gairebé en la metadona dels clàssic-adictes.

Cintes que, després de gratar als pocs video-clubs decents de Palma o qualque col·lecció de gran magatzem, et reconcilien temporalment amb el cel·luloide i, tot i en petit, donen l'oportunitat de viatjar a un tranvia nomenat desig, o cavalcar al costat de Richard Widmark i James Stewart.

Però tornant a la Filmoteca -i perquè no diguin que no hem avisat- caldria matissar que, com esbossàvem al principi, aquesta ha de tenir uns mínims.

Mínims que es traduirien en un oferta de pel·lícules àmplia i de qualitat; en tot una gamma de cicles al llarg de l'any que donin a conèixer, a més dels clàssics de sempre, els grans autors menys coneguts per el gran públic i que han estat capaços de filmar autèntiques obres mestres (no diré noms per evitar que em titllin de pedant); un programa, en definitiva, que aportí i posi la llavor de l'interès pel cinema en majúscules i que aconsegueixi (això ja frega l'onanisme mental) que els adolescents del futur reconeixin les pel·lícules de Fellini i Hawks com ara ho fan amb les de James Cameron o Tony Scott.

I que no se li ocorri a ningú posar excuses pressupostàries perquè llavors hauria de començar a fer allò que alguns nomenen demagògia i més d'un gestor públic i sortiria malparat.

Com apuntava el mateix Jaume Vidal, ja per acabar, a una mini-entrevista que jo mateix li vaig fer no fa molt, l'únic que pot salvar Palma de la barbàrie i la ignorància és la cultura, i si el cinema és art i l'art és cultura, que la Filmoteca ens ajudi a fugir d'aquesta inòpia. □

i original. Un racó on les generacions més joves tinguin (tinguem) l'oportunitat de visionar allò que el temps i les circumstàncies no ens han deixat veure. Un espai, en definitiva, on el poble (aquell del que parlava la mare de *Las uvas de la ira*) s'entusiasmi amb una frase lapidària de Humphrey Bogart o una cançó sortint dels llavis de Marlene Dietrich.

En aquest sentit, el responsable de cultura del Consell de Mallorca, Damià Pons, anuncià fa ja mesos la posada en marxa, en un futur no massa llunyà, d'alguna cosa sem-